

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11To/42/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125010533
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Bašistová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125010533.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lucie Bašistovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.01.2026 v trestnej veci obžalovaného A. A. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného A. A. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4Tk/1/2025 zo dňa 03.10.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. A..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. A. za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 18.10.2024 v čase okolo 08.00 hod. v mieste svojho bydliska vo B. C. D., E. X. XXXX XX/XX v byte na A. poschodí v úmysle usmrtiť fyzicky napádal svoju manželku F. A., G. A., nar. X.X.XXXX v A., H. G., naposledy trvale bytom B. C. D., E. X. XXXX XX/XX a pritom jej opakovane stláčal krk rukami, pričom jej tým okrem iného spôsobil aj viaceré zranenia a to krvné podliatiny na ľavom nosovom krídle, predobočnej ploche krku obojstranne, na prednej ploche v hornej tretine hrudníka obojstranne, na prednej ploche v dolnej tretine mostíka, nad ľavým prsníkom, na vnútornej ploche v hornej tretine pravého ramena, na prednej ploche v strednej tretine pravého ramena, na prednej a vnútornej ploche v strednej tretine ľavého predlaktia, na prednej ploche v hornej tretine ľavého stehna, krvné výrony na pravej hornej i dolnej mihalnici, na ľavej hornej mihalnici, na dolnej ploche brady obojstranne, na predobočnej ploche krku obojstranne, nad ľavou kľúčnou kosťou, na predobočnej i zadnej ploche ľavého ramena s pokračovaním ku vonkajšiemu okraju ľavej lopatky, masívne prekrvácanie očných spojoviek obojstranne, prekrvácanie svaloviny krku na predobočnej ploche obojstranne, zlomeniny tela rohov štítnej chrupavky uprostred, s prekrvácанím mäkkých tkanív v okolí, zlomeniny oboch veľkých rohov jazyky, s prekrvácанím mäkkých tkanív v okolí, akútne difúzne mechúrikovité rozdutie a ložiskový opuch obidvoch pľúc, opuch mozgu ťažkého stupňa s mozočkovým kužeľom, kde v dôsledku pevného stláčania krku prstami jednej ruky a oboch rúk obžalovaného došlo k zamedzeniu prívodu vzduchu, resp. kyslíka do pľúc a do organizmu s následnou hypoxiou (nedostatku kyslíka) tkanív a vnútorných orgánov, čo viedlo k bezprostrednej smrti F. A., teda bezprostrednou príčinou smrti bolo udusenie zahrdúsením, čím týmto svojim konaním spôsobil pre poškodenú I. B. škodu v súvislosti s obstaraním pohrebu alebohej vo výške 1.444,60 Eur.

Za to mu okresný uložil podľa § 145 ods. 2 Tr. zákona a § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov a podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona ho zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zákona mu okresný súd uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Súčasne mu okresný súd podľa § 76 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zákona uložil ochranný dohľad na 3 roky a podľa § 77 ods. 4 Tr. zákona v spojení s § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zákona mu v rámci ochranného

dohľadu uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Okresný súd zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenú I. B. škodu vo výške 1.444,60 Eur.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal obžalovaný odvolanie proti všetkým výrokom, ktoré následne prostredníctvom obhajcu aj písomne odôvodnil. Obžalovaný v podanom odvolaní poukázal na zásadu in dubio pro reo, v zmysle ktorej nie je úlohou obhajoby v trestnom konaní produkovať dôkazy svedčiace o nevine. Uvedená zásada sa prelína aj naprieč celým konaním, a to aj pri posúdení dôkazov, ako aj pri právnej kvalifikácii skutku. Za podstatnú odvolaciu námietku obžalovaný uviedol tvrdenie, že ak do úvahy prichádzajú aspoň dve alebo viaceré alternatívy skutkového deja, pričom nemožno vylúčiť iný priebeh skutkového deja, ako ten, ktorý predostrel prokurátor v obžalobe, tak je povinnosťou všeobecného súdu vychádzajúc zo zásady in dubio pro reo prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Aj napriek vykonanému dokazovaniu, podľa obžalovaného okresný súd vyhodnotil z vykonaného dokazovania závery, ktoré sú neúplné a prítomné sú pochybnosti o náležitom komplexnom posúdení skutkového deja. Obžalovaný zdôraznil, že už v záverečnej reči sa zameril na analýzu znaleckého dokazovania znaleckej organizácie J. a špecifikoval okolnosti, ktoré narúšali dejovú líniu predstretú súdom prvého stupňa, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd neposkytol odpovede na tieto špecifické obhajobné námietky. Obžalovaný má za to, že znalecký posudok znaleckej organizácie J. č. 008/2025 a 009/2025 v spojení s následnými výsluchmi K. K. L., a to tak dňa 28.02.2025, ako aj na hlavnom pojednávaní dňa 19.09.2025 je logicky najrelevantnejším dôkazným prostriedkom.

Obžalovaný poukázal na tvrdenie znalca v znaleckom posudku na strane 10, kde konštatoval, že na základe pitevného nálezu nie je možné presne určiť čas a priebeh vzniku jednotlivých poranení. Na otázku obhajcu v prípravnom konaní, či ak nie je teda možné presne určiť čas a priebeh vzniku jednotlivých poranení, aby sa znalec vyjadril, kedy najskôr mohli vzniknúť, znalec uviedol: „V danom prípade išlo o čerstvé krvné podliatiny, ktoré mohli vzniknúť niekoľko hodín pred smrťou.“ Znalec pritom konštatoval, že najneskôr mohli vzniknúť niekoľko minút po smrti poškodenej. Okrem toho znalec na základe otázky potvrdil, že: „V prípade staršej osoby, môže byť jazyka a štítna chrupavka krehkejšia a k jej zlomeniu dochádza pri menšej sile, avšak stále je potrebná stredná sila a prudkosť.“ Znalec taktiež konštatoval, že už samotné zlomenie chrupavky a jazyky bez ďalšieho hrdúsenia vedie bez prvej pomoci k smrti osoby. Podľa obžalovaného je taktiež podstatné, že znalec sa vyjadril aj k tomu, že už pri jednom stlačení krku je možné spôsobiť naraz zlomeninu jazyky a štítnej chrupavky. Trestnoprávne relevantnou odpoveďou podľa obžalovaného bolo stanovisko znalca na otázku obhajcu, či rozsah poranení, ktorý znalec identifikoval v znaleckom posudku (prekrvácanie očných spojoviek, výrony na mihalniciach) by bol rovnaký aj v prípade, ak by hrdúsenie druhou osobou netrvalo až do okamihu smrti, ale k uvoľneniu zovretia by došlo po prvotnom zlomení jazyky a štítnej chrupavky. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na konštatovanie znalca, že tieto poranenia vznikajú ako následok dusenia, ktoré má dlhšie trvajúci charakter, pričom po uvoľnení zovretia s predchádzajúcou zlomeninou jazyky a štítnej chrupavky, by dusenie osoby pokračovalo z dôvodu uzáveru dýchacích ciest. K uzáveru dýchacích ciest by došlo v súvislosti práve so zlomeninou jazyky a chrupavky. Obžalovaný z uvedeného vyvodil záver, že v prípade neúmyselného zlomenia jazyky a chrupavky (napr. pri chytení osoby pod krk), by došlo v prípade poškodenej osoby k jej úmrtiu, ktorej príčina a vonkajšie následky by mohli svedčať hrdúseniu, avšak pri absencii úmyslu konajúcej osoby usmrtiť poškodenú osobu, by do úvahy neprichádzala právna kvalifikácia vraždy, ale usmrtenia, poprípade zabitia. Obžalovaný preto namieta, že v priebehu tak prípravného konania, ako ani súdneho konania nebol bez rozumných pochybností preukázaný úmysel hoc aj nepriamy usmrtiť poškodenú. Nebolo preto preukázané, že skutok tak, ako je tento popísaný v obžalobe a právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa ustanovenia § 145 Tr. zákona spáchal. Podporne poukázal aj na výsluch znalca K. K. L. uskutočnený na hlavnom pojednávaní dňa 19.09.2025, kde znalec uviedol, že v tomto prípade sa malo jednať o krátky a intenzívny útok s tým, že ak by došlo k opakovaným útokom, tak rozsah poškodenia krku poškodenej z vonkajšej strany by bol väčší počas prechytávania krku poškodenej rukami druhej osoby. Podľa obžalovaného teda znalec konštatoval určitú odchýlku od iných prípadov hrdúsenia druhou osobou. Obžalovaný ďalej namieta, že znalec na otázku obhajcu či na základe pitvy a pitevného nálezu vie určiť či hrdúsenie, a teda stlačenie krku trvalo až do okamihu smrti uviedol: „Hrdúsenie je určitá forma útoku, ktorá vo väčšine prípadov končí nehybnosťou napadnutej osoby čo je cieľom hrdúsenia. Osoba, ktorá vykonáva hrdúsenie si niekedy nemusí uvedomiť následky, ktoré spôsobí stlačením krku neprimeranou silou. Ja nemôžem hodnotiť ale úmysel. Nemusí byť hrdúsením cieľom človeka zabiť, ale mu len ublížiť. Hranica medzi životom a

smrťou je ale veľmi úzka a po poškodení vnútorných štruktúr krku už nie je možné smrti zabrániť.“ Zo súdnolekárskeho hľadiska podľa obžalovaného znalec teda potvrdil verziu, že hrdúsenie nemuselo trvať až do smrti poškodenej a rovnako tak, že osoba, ktorá vykonávala hrdúsenie si nemusela uvedomiť následky, ktoré môže spôsobiť stlačením krku neprimeranou silou. Znalec teda pripustil, že pri hrdúsení nemusí byť cieľom človeka iného zabiť. Zároveň je podľa obžalovaného nevyhnutné vysporiadať sa s tvrdením znalca, že na krku poškodenej identifikoval viacero kontaktov, ktoré svedčia o opakovanom stláčaní krku, pričom tieto stlačenia mali vzniknúť krátko po sebe bez zmeny polohy poškodenej a útočníka, nakoľko podľa obžalovaného nie je zrejmé, koľko takýchto stlačení identifikoval. Obžalovaný v tejto súvislosti taktiež namietal, že samotné stlačenia krku, resp. na seba nadväzujúce úchopy nie je možné automaticky spájať s úmyslom človeka zabiť, a to bez ohľadu na ich intenzitu, pričom ani v predchádzajúcom odsúdení rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/30/2005, ktorý súd oboznámil na hlavnom pojednávaní a z popisu výroku ktorého vyplýva, že obžalovaný mal predchádzajúcu manželku chytať rukami pod krk, a preto ani v tomto prípade nemožno bez ďalšieho vyvodzovať úmysel osoby zabiť človeka. Obžalovaný má za to, že samotné chytenie pod krk, pripúšťajúc pritom aj väčšiu intenzitu nemusí prezentovať úmysel konajúcej osoby, ktorý je chápaný ako vnútorné prežívanie. Chytenie „pod krk“ tak môže ale nemusí prejavovať zámer konajúcej osoby. Stláčanie krku väčšou silou rovnako tak nemôže automaticky viesť k záveru o úmysle osoby, čo podľa obžalovaného konštatoval aj samotný znalec, pretože hranica medzi životom a smrťou je veľmi tenká, pričom pri hodnotení týchto dôkazov má všeobecný súd mantinely, ktoré sú okrem iného dané už zmienkou zásadou in dubio pro reo. Ucelený obraz o tom, čo sa stalo v deň 18.10.2024 o 8:00 hod., nie je možné stotožňovať s priebehom skutkového deja, ktorý popísal prokurátor v podanej obžalobe. S prihliadnutím na vyššie uvedené sú podľa obžalovaného prípustné verzie, ktoré vylučujú konanie, ktoré sa mu kladie za vinu. Obžalovaný však zároveň zdôraznil, že nie je povinnosťou obhajoby prednášať iné skutkové verzie, no zo znaleckého posudku č. 008/2025 a 009/2025 a následných výsluchov znalca K. K. L., nie je bez ďalšieho a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že sa skutok stal tak, ako je tento popísaný v obžalobe. Poukázal na jeho konzistentnú výpoveď, ktorá sa nemenila ani plynutím času, keďže od momentu príchodu RZP až doposiaľ tvrdil, že keď sa ráno zobudil mal poškodenú nájsť sedieť na posteli prikrytú s paplónom. Mal jej urobiť kávu. Až následne si mal všimnúť, že nereaguje. Po určitom čase mal volať linku 112 a následne prísť k prvej pomoci.

Obžalovaný taktiež namietal, že nebolo preukázané, že by hrdúsil poškodenú s úmyslom ju usmrtiť. Rovnako tak nebolo dokázané, že by hrdúsenie trvalo až do okamihu smrti, pričom po zlomenine jazyky a chrupavky aj pri jednom stlačení krku mohlo dôjsť k následnému duseniu s následkom smrti. Z týchto všetkých okolností tak následne nie je možné ustáliť ani len nepriamy úmysel obžalovaného, pričom mátaťco môžu pôsobiť znalcom zistené aj iné podliatiny na ďalších častiach tela poškodenej, avšak v tejto súvislosti obžalovaný poukázal na odpovede znalca, že k vzniku týchto podliatin mohlo dôjsť aj niekoľko hodín pred smrťou, resp. že niektoré mohli vzniknúť aj pri páde poškodenej. Dokonca podľa obžalovaného znalec na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.09.2025 konštatoval, že na hrudníku poškodenej sú identifikované stláčania. Práve tieto podliatiny môžu byť dôkazom o jeho tvrdeniach, že poškodenej chcel poskytnúť prvú pomoc a stláčal jej opakovane hrudník. Tieto pochybnosti podľa obžalovaného oslabujú skutkové závery, ktoré predostrel súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Závery, ku ktorým znalec dospel sú podľa obžalovaného totiž celkom zjavne odlišne interpretované tak obhajobou ako aj súdom prvého stupňa. Na druhej strane je však povinnosťou všeobecného súdu poskytnúť relevantné odpovede na tieto prednesené námietky a odlišné hodnotenie, ktoré však doposiaľ neboli súdom prvého stupňa objasnené. Obžalovaný preto namieta záver okresného súdu, že „všetky tieto zranenia vznikli ako dôsledok útoku inej osoby“, nakoľko takýto záver vôbec nevyplýva zo znaleckého posudku, ako ani z výsluchu znalca v priebehu prípravného konania, resp. na hlavnom pojednávaní. Práve naopak znalec v prípravnom konaní dňa 28.02.2025 v odpovedi na otázku či ku vzniku jednotlivých poranení mohlo dôjsť aj pádom uviedol, že niektoré z týchto poranení mohli vzniknúť (teoreticky) aj pri páde. Znalec doplnil, že sa to ale netýka zranenia v oblasti stehna a krku. Rovnako tak záver okresného súdu, že „Znalec K. L. jednoznačne vylúčil, že zranenia poškodenej mohli byť spôsobené manipuláciou s jej telom obžalovaným alebo resuscitáciou tak,...“ je skresľujúci a nesprávny, pretože znalec v prípravnom konaní uviedol, že nie je možné jednoznačne stanoviť či niektoré z podliatin, resp. výrony môžu zodpovedať stláčaniu hrudníka pri poskytovaní prvej pomoci. Taktiež obžalovaný zdôraznil, že znalec na pojednávaní na otázku obhajcu konštatoval, že krvné podliatiny na hrudníku mohli vzniknúť pri stláčaní hrudníka poškodenej. Zároveň obžalovaný namietal, že okresný súd konštatoval, že pôsobenie na krk svedčí o „vysokom tlaku a intenzite z oboch strán krku,“ nakoľko je toto konštatovanie okresného súdu konfrontované a čiastočne v rozpore s výpoveďou

znalca v prípravnom konaní dňa 28.02.2025, kedy znalec uviedol, že „v prípade staršej osoby, môže byť jazyčka a štítna chrupavka krehkejšia a k jej zlomeniu dochádza pri menšej sile, avšak stále je potrebná stredná sila a prudkosť.“ Podľa obžalovaného však uvedené rozpory neboli náležité súdom prvého stupňa objasnené. Na podklade všetkých vyššie uvedených rozdielných interpretácií záverov znaleckého skúmania (súdne lekárstvo), resp. rozporov v týchto záveroch, nebol podľa obžalovaného skutkový stav zistený bez rozumných pochybností. V prípade poškodenej išlo o osobu vo vyššom veku, čo mohlo mať za následok, že aj pri menšej sile a pôsobení na krk by došlo k zlomeniu jazyčky a štítnej chrupavky v naznačenom rozsahu. Skresľujúco vyznieva podľa obžalovaného aj záver okresného súdu o tom, že bol útok spôsobený veľkou intenzitou a smeroval na krk poškodenej, kedy o intenzite útoku svedčí aj množstvo krvných podliatin na tele nebohej, nakoľko obhajoba opakovane konštatovala, že znalec pripustil vznik krvných podliatin aj niekoľko hodín pred smrťou, resp. pripustil, že niektoré z podliatin mohli vzniknúť pri snahe obžalovaného poskytnúť prvú pomoc, a to aj v prípade už v tom čase mŕtvej osoby. Zároveň obžalovaný namietal, že v súvislosti s krvou v okolí nosa sa znalec vyjadril v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že uzáver dýchacích ciest vedie k prasknutiu pľúcnych mechúrikov s následným prienikom krvi do dýchacích ciest. Pokiaľ súd prvého stupňa na strane 23 konštatuje, že krv v okolí nosa a výrony v očných spojivkách svedčia o hrdúsení, tak uvedené tvrdenie je čiastočne zavádzajúce a neúplné, pretože znalec na pojednávaní uviedol, že takéto prekrvácanie je typický prejav utopenia, obesenia a „preukazuje, že človek zomrel na následky zadusenia.“

Ďalšia námietka obžalovaného sa týkala vyhodnotenia skutkových tvrdení obžalovaného, nakoľko okresný súd vzhľadom na jeho výpovediach nelogickosti a nezmyselné činnosti, ktoré mali utvrdiť okresný súd v závere o jeho vine. Okresný súd poukázal na to, že pomerne detailne popísal okolnosti zo dňa predchádzajúceho dňu skutku, ako aj večer pred skutkom, avšak na podrobnosti z času úmrtia poškodenej si už nepamätal nič. V tejto súvislosti poukázal na práva obvineného, pričom obvinená osoba môže klamať o všetkých trestnoprávne relevantných okolnostiach, z čoho ale nemožno vyvodiť naplnenie subjektívnej stránky trestného činu. Obvinený môže klamať tak v prípade nedbanlivostného trestného činu (kde rovnako tak súd môže tieto tvrdenia vyhodnotiť ako nelogické) s cieľom napríklad vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za usmrtenie pri dopravnej nehode, ako aj v prípade úmyselného činu. Taktiež je podľa obžalovaného nesprávny popis okresného súdu o tom, že dal ležať poškodenú na brucho, čím jej ústa a nos vlastne položil na vankúš a v tejto polohe ju našla RPZ, nakoľko z výsluchu svedka K. M. zo dňa 28.01.2025 vyplynulo, že telo bolo v neprirodzenej polohe na chrbte, proste vyzeralo to tak, akoby to telo bolo otočené na chrbte na boku. Rovnako tak príslušníkmi RZP popísané jeho správanie ako netypické a chladné, obžalovaný odôvodňuje svojou osobou, a pre tieto konštatovania taktiež svedčí obhajobná argumentácia ako v prípade nelogickosti jeho výpovede.

Podľa obžalovaného okresný súd pri hodnotení vykonaného dokazovania neobjasňoval rovnakým spôsobom okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech ako aj v neprospech a svoju pozornosť okresný súd zamerlal len na tie, ktoré posúvali pomyselné misky váh k odsúdeniu obžalovaného. Ďalej obžalovaný namietal, že jeho úmysel vyvracia samotná jeho výpoveď, ale aj výpoveď svedkov N., O. P., E. či K. B., nakoľko on sám tvrdil, že vzťah s poškodenou bol vrúcny a bez konfliktov. Taktiež aj svedok E. uviedol, že nasťahovanie poškodenej k obžalovanému malo na neho pozitívny vplyv a žiadne problémy si svedok nevšimol. Zmenu obžalovaného potvrdila vo svojej výpovedi aj jeho dcéra, ktorá popísala jeho vzťah k poškodenej ako pozorný a romantický. Obdobne sa vyjadrila aj svedkyňa N. a celkom nezainteresovaný do súkromného života svedok K. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodená hľadala oporu a obžalovaný pre ňu touto oporou bol. Uvedené tvrdenia svedkov len dotvárajú celkový obraz o jeho živote s poškodenou a vyvracajú úmyselné konanie, pričom v priebehu trestného konania neboli produkované také dôkazné prostriedky, ktoré by „vysvetľovali“ alebo „odôvodňovali“ podanú obžalobu a úmysel. Žiadne predchádzajúce nehody či nedorozumenia, žiaden krik z domácnosti, nič čo by poskytlo „zmysel“ tomu, čo sa mu kladie za vinu.

Obžalovaný vo vzťahu ku svedkyňi poškodenej I. B. osobitne zdôraznil, že jej tvrdenia v rámci prípravného konania, ako aj následne vo fáze súdnej môžu samé osebe, ak by boli vnímané len izolovane, bez zreteľa na ďalšie dôkazné prostriedky, vyznievať v jeho neprospech a takýmto spôsobom môžu kontaminovať vnímanie osôb zainteresovaných na tomto trestnom konaní, obzvlášť v situácii, že bola vypočutá na prvom hlavnom pojednávaní. Napokon obžalovaný vo vzťahu k tejto svedkyňi namietal vierohodnosť tvrdení svedkyne, nakoľko poskytla viacero hodnotiacich úsudkov bez ich objektivizácie, keďže tvrdila, že jej mala poškodená niečo naznačovať, ukázať modrinu, čomu nevenovala pozornosť. Zároveň vyslovila úsudok, že jej matku možno týral a táto sa ho mala báť. Z doposiaľ zabezpečených

listinných dôkazov ako ani zo žiadneho z výsluchu svedkov nevyplývalo jeho domáce násilie voči poškodenej. Ďalej obžalovaný predostrel úvahu o tom, že je ťažko uveriteľné, že by poškodená neutiekla zo spoločnej domácnosti, ak by sa takéhoto konania dopúšťal. Poškodená sa svedkyňi nezdôverila s tým, že by ju fyzicky napádal a aj napriek tomu svedkyňa uviedla, že sa ho poškodená bála, avšak následne uviedla, že sa ho nebála. Aj napriek týmto nezrovnalostiam okresný súd konštatoval, že sa ho poškodená mala báť, pričom sa nijako nevysporiadal aj s touto procesnou obranou. V súvislosti so svedkyňou I. B. obžalovaný taktiež namietal, že svedkyňa tvrdila, že jej vzťah s matkou bol v pohode, avšak z jeho výpovede, ale aj výpovede svedkyne N. vyplynul opak a o nejakých rodinných problémoch poškodenej vypovedal aj K. B.. Pre doplnenie obžalovaný zdôraznil, že ako nepravdivá sa ukázala informácia svedkyne (aj keď túto vyslovila len sprostredkovane), že sa mal zveriť svedkyňi N. o tom, že urobil niečo zlé, pričom svedkyňa N. uvedené poprela. Ani z ďalšieho vykonaného dokazovania (znalecké posudky KEÚ, majetkový profil) nevyplývali okolnosti, ktoré by dotvárali trestnoprávne relevantný obraz na udalosti zo dňa 18.10.2024, a to osobitne s dôrazom na subjektívnu stránku trestného činu.

Obžalovaný taktiež namietal právnu kvalifikácie skutku, a to aj v doplnení odvolania. Prokurátor v obžalobe okrem základnej skutkovej podstaty kvalifikoval skutok aj s použitím kvalifikačného znaku podmieňujúceho použitie vyššej trestnej sadzby podľa ustanovenia § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Tr. zákona, a teda že skutok mal spáchať voči blízkej osobe – manželke a osobe vyššieho veku, t. j. viac ako 60 rokov. Okresný súd ho uznal za vinného len s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona. V tomto smere je nutné uviesť, že na správne vymedzenie skutku v obžalobe, či následne v odsudzujúcom rozsudku nie je postačujúce, ak je v skutku označená poškodená len v zmysle ustanovenia § 139 ods. 1 Tr. zákona, ale je nutné brať do úvahy aj ustanovenie § 139 ods. 2 Tr. zákona a súvislosť spáchania trestného činu práve s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Aj táto súvislosť musí nájsť svoje vyjadrenie v opise skutku, pretože v opačnom prípade skutok nenaplní znaky tejto kvalifikovanej skutkovej podstaty a z jej spáchania nemôže byť obžalovaný uznaný za vinného. Skutkové zistenie, že poškodená osoba bola voči obžalovanému jeho blízkou osobou je len základný predpoklad a nepostačuje pre kvalifikovanie skutku spáchaného na chránenej osobe. Následne totiž musí prísť aj súvislosť medzi spáchaným trestným činom a skutočnosťou, že poškodený bol blízkou osobou tzv. motivačný faktor, ktorý musí nájsť svoje vyjadrenie v popise skutku. Na tomto mieste poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/44/2024, rozhodnutie Najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 117/2014, ale aj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/96/2024 zo dňa 06.03.2025, obdobne aj Krajského súdu v Prešove v uznesení sp. zn. 11To/26/2024 zo dňa 15.01.2025 a v doplnení odvolania poukazovaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/35/2025. K uvedenému dodal, že starostlivosť o dokonalosť popisu skutku je výhradne doménou aktivity obžaloby a nie súdu, nakoľko v konaní pred súdom ťaží, ohľadne otázky viny, dôkazné bremeno len prokurátora. V tomto poukázal na fakt, že úlohou súdu nie je, aby vlastnou aktivitou odstraňoval prípadné vady v popise skutku a tak sa podieľal na preukazovaní viny obžalovaného (nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 670/2005) a opačný názor by bol v rozpore so zásadou zákazu „reformatio in peius“. V zmysle § 1 Tr. poriadku je trestný proces upravený ako kontradiktórne konanie protistrán (prokurátora na jednej strane a obvineného a jeho obhajcu na strane druhej), ktoré pred súdom predkladajú a vykonávajú dôkazy, ktoré obvineného buď usvedčujú, alebo oslobodzujú - ich posúdenie je úlohou súdu ako nestranného rozhodovacieho orgánu, ktorý nesmie iniciatívnym spôsobom napomáhať jednej alebo druhej strane. Prijatie opačného názoru by malo za následok porušenie zásady rovnosti strán v konaní pred súdom ako aj zásady spravodlivého procesu.

Napokon obžalovaný namietal aj okresným súdom uložený trest odňatia slobody, ktorý považuje za neprimeraný a v rozpore so zásadou individualizácie a humanizácie trestu. V tejto súvislosti odkázal na závery nálezu Ústavného súdu PL. ÚS 106/2011 k otázke primeranosti trestných sankcií, z ktorého vyplýva, že ak budú trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšie ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Neprimeraný trest je teda negáciou práva, ktorá sa svojou podstatou (negovaním práva) ničím nelíši od trestného činu, pričom páchatel, ktorému toto bezprávie spôsobil štát, nebude mať možnosť dosiahnuť negáciu štátom spôsobenej negácie práva, keďže monopol na trestanie má v rukách štát. V zmysle tejto požiadavky má byť trest úmerný škode, ktorú páchatel trestným činom spôsobil, a nemá páchatelovi spôsobiť zbytočné útrapy. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný

mechanicky, bez zváženía všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere.

Obžalovaný v závere odvolania uviedol, že z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výsluchu svedkov (susedov, dcéry obžalovaného a K. B.) vyplýva vrúcny a úprimný vzťah medzi ním a poškodenou. Absencia dôkazov preukazujúcich predchádzajúce nezhody spochybňuje záver súdu o primeranosti uloženej trestnej represii. Obzvlášť vychádzajúc z iných medializovaných trestných vecí sa uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 23 rokov javí byť celkom zjavne v rozpore so základnými zásadami Trestného poriadku a účelu trestu. Obžalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní celého na vec sa vzťahujúceho spisu zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu.

V samostatnom podaní sa obžalovaný vyjadril k výpovedi svedkyne, jeho dcéry O. Q. P. a svojmu predchádzajúcemu odsúdeniu a považuje tvrdenie svedkyne v súvislosti s jeho predchádzajúcim stíhaním za ospravedlnenie sa svedkyne po dvadsiatich rokoch. Z jeho pohľadu to vidí tak, že jeho vlastné dcéry sa dali ľahko zmanipulovať svojou matkou a prišli voči nemu v tom čase do B. C. D. svedčiť. Ďalej obžalovaný vyjadril výhrady voči sudcovi okresného súdu, ktorý ho zastavil pri kladení otázky znalcovi o alkohole v jeho byte a má za to, že keď v byte býva od roku 1981, tak sa v byte nachádza alkohol, a to vo veľkom množstve. Podľa obžalovaného, ak by bol ťažký alkoholik, tak tento alkohol by už dávno vypil. V podaní viní sám seba z nerozumnosti a nepremýšľania, nakoľko nikdy by sa jeho druhá manželka jeho manželkou nestala, ak by o nej vedel celú pravdu, a myslí tým po zdravotnej stránke, keďže mu nepovedala o operácii po ženskej stránke. Práve naopak mu tvrdila, že jej dcéra má všetko po ženskej stránke „vonku“. Trvalo mu pritom vo väzbe asi týždeň, kým sa z toho dostal, pretože on svojej nebohej žene povedal všetko o svojom zdravotnom stave ešte pred svadbou. Pretože je úprimný, pravdovravný, bezprostredný a ústretový. Učí sa stále používať tzv. 3XD, a to značí dávať dobro druhému. Je starou školou, ale aby sa nechválil, tak uviedol, že si do dnešného dňa na nič z toho, čo sa stalo nepamätá. Nepamätá si nič také, že by bol nebohú ženu držal pod krkom alebo hrdúsil. Obžalovaný sa taktiež vyjadril k rekonštrukcii, ktorá podľa neho prebiehala ako cirkus a kovbojka, pretože on išiel povedať vyšetrovateľovi o rume a ten ho prerušil s tým, že idú na rekonštrukciu do vedľajšej izby. Podľa obžalovaného najskôr vyčkávali pred blokom na figuranta a následne z figuríny postupne začali odpadávať ruky, pričom po vyzvaní vyšetrovateľa, aby chytil krk, tak vykrikoval, že to nespravil, ale povedali mu, že len akože aby figurínu chytil pod krk a v priebehu sekundy počul cvaknutie fotoaparátu. Jeho obhajca stál po pravej ruke vyšetrovateľa a nepovedal ani slovko. Predtým mu však dohovárал, že keď to neurobil, tak o tom ani nič nemôže vedieť. Ďalej obžalovaný namietal správanie obhajcu pri záverečnom preštudovaní spisu, keď mu povedal, že jeho žiadosť o prepustenie z väzby je už na súde a pritom sa pozeral dole do stola a oklamali ho. Nejde sa vyvíňovať z toho, čo sa stalo, ale pri najlepšej vôli nemôže povedať, že to urobil. Žil s ňou sotva jeden a pol roka, ale odsúdený bol tak, ako keby bol zodpovedný za celý jej život. Ďalej obžalovaný rozporoval čas smrti poškodenej, nakoľko uviedol, že obhliadajúci lekár stanovil čas smrti od 00:00 hod. do 04:00 hod., ale znalec tvrdí, že smrť nastala okolo 08:00 hod.. Nemôže si pomôcť, ale nemá z toho dobrý pocit a niekto zavádza súd. Asi sa to stalo skôr v tých hodinách, ako to povedal obhliadajúci lekár. Taktiež sa obžalovaný v podanom odvolaní vyjadril k jeho opakovaným zážitkom pri cestách do Michaloviec, kde šoférovala poškodená a prinajmenšom dvakrát až trikrát sa stalo, že by boli havarovali, ak by sa sústredene nepozeral na cestu. Poškodená mu často vravela, že si ho vybrala, a že sa doňho zamilovala. Nevie, či náhodou nemali na ňu vplyv lieky od psychiatricky, ktoré užívala dlhšiu dobu a vôbec ani netušil o jej problémoch z počiatkov Parkinsonovej choroby. Až zo znaleckého posudku nebohej ženy sa to dozvedel. Obžalovaný sa taktiež vyjadril aj k tomu, ako udržiaval v byte poriadok, že to bola jeho zásluha, pretože to má zafixované z detstva a poriadok bol na prvom mieste. Taktiež aj teraz po Vianociach vo väzbe sa mu stalo, že vošla do cely spolu s referentom jedna pani a povedala, že je z otvoreného oddelenia, preto okamžite pochopil, že sa to týka jeho. Chystá sa na neho pasca, dostane možno iba 20 rokov a bude vychovávať neprevychovateľných, je to podľa neho úbohé. Pripustil, že má svoje chyby, no to čo sa deje dnes, je všeobecné odpadnutie od viery, absolútny egoizmus. Obžalovaný zároveň požiadaval o okamžité prepustenie z väzby. Pri čítaní odvolania jeho právneho zástupcu nenašiel ani slovko o oslobodení spod obžaloby, iba o zmiernení trestu. Taktiež namietal, že sa nedovolal svojmu obhajcovi, dňa 02.01.2026 a ani 05.01.2026. Obžalovaný sa taktiež vyjadril aj ku vzťahu s poškodenou, ktorú si podľa neho nebral kvôli majetku, ale preto aby mala strechu nad hlavou, keďže zásluhou vlastnej dcéry o ňu prišla. Je ochotný vrátiť jej celý majetok hnutelný, všetko aj zlato a nechce nič po nebohej žene.

Chce si dať do poriadku vzťahy s dcérami, chce predať byt a potom odísť do I., s ktorým udržiava čulú korešpondenciu. Obžalovaný sa vyjadril k žene v jeho budúcnosti, kde uviedol, že nikdy síce nehovor nikdy, nezarieka sa, ale už bude maximálne opatrný pri nožnej ponuke. Ak nebude tam, kde je on, nič z toho nebude. Teda denné čítanie svätého písma ho dostatočne poučilo a tam sa píše, že opilci nemajú účasť na kráľovstve nebeskom. Z tohto dôvodu všetok alkohol z bytu zoberie do auta jeho advokát. V závere sa vyjadril k tomu, že chce urobiť exhumáciu tela, po vzájomnej dohode s nevlastnou dcérou, pretože nebohej dal sľub, že bude pochovaná spolu s ním vo B. C. D..

K podanému odvolaniu obžalovaného sa prostredníctvom svojho splnomocnenca vyjadrila poškodená I. B.. Vo vyjadrení poukázala na skutočnosť, že dôvody odvolania obžalovaného korešponujú so záverečnou rečou obhajcu obžalovaného. S týmito dôvodmi sa nestotožňuje, a má za to, že okresný súd žiadnym spôsobom pri rozhodovaní v predmetnej trestnej veci nepochybil, a rozhodol objektívne a spravodlivo, pričom jeho rozhodnutie vo všetkých svojich výrokoch, teda výroku o treste, o vine ako aj výroku o náhrade škody vychádza z vykonaného dokazovania. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na to, že súd podľa jeho názoru nevystupoval v konaní ako nestranný orgán poukazujúc na kontradiktórnosť konania, v tomto zmysle nie je možné podľa poškodenej kontradiktórnosť konania vykladať svojvoľne a absolútne resp. ju porovnávať s kontradiktórnosťou v civilnom konaní, navyše obžalovaný uvádza túto námietku skôr všeobecne bez bližšieho konkrétnejšieho poukázania porušenia tejto zásady. Obžalovaný poukazuje iba na zásadu „in dubio pro reo“ s tým, že predmetná zásada sa prelína naprieč celým dokazovaním. Súd v danom prípade vykonal dokazovanie v navrhnutom rozsahu riadne zákonným spôsobom, a prijal rozhodnutie o vine, ktoré je výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania a rešpektovania trestnoprávných zásad. Nestotožňuje sa s tvrdením, že by v danej trestnej veci vôbec vznikli akékoľvek pochybnosti o vine obžalovaného. Preto poškodená považuje rozsudok okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch za správny, a navrhuje zamietnuť odvolanie obžalovaného a rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

V rámci prieskumu postupu okresného súdu neboli zistené žiadne závažné nedostatky, pre ktoré by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, mal možnosť prostredníctvom obhajcu vypočúvať svedkov a znalcov, navrhovať dôkazy a tiež mohol predložiť svoju argumentáciu o nevine aj v rámci záverečnej reči. V konaní bol zastúpený obhajcom, ktorý využíval všetky zákonné prostriedky na obhajobu, preto v tomto smere jeho práva neboli porušené. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dôkazy, ktoré následne náležite vyhodnotil a dospel tak k správne mu a úplnému skutkovému záveru. Tento, aj podľa názoru krajského súdu plne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorých okresný súd vyvodil správny záver.

Krajský súd má k výhradám obžalovaného proti hodnoteniu dôkazov, ktoré tvoria podstatnú časť odvolacích námietok, za potrebné uviesť, že proces dokazovania v trestnom konaní je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po posúdení všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Súd pri hodnotení dôkazov v súlade s § 2 ods. 12 Tr. poriadku rozhodne, o ktoré z nich svoje rozhodnutie oprie tak, aby bol skutkový stav náležite zistený (§ 2 ods. 10 Tr. poriadku).

Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného pritom nie je porušením práva na obhajobu (porovnaj analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tdo/84/2016, 6 Tdo 71/2012 zo dňa 29.11.2012). V posudzovanej trestnej veci bolo podľa názoru krajského súdu pred okresným súdom vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods.10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal. Preto aj námietky obžalovaného o neobjasňovaní skutočností svedčiacich v prospech obžalovaného nemajú reálny základ a je potrebné ich hodnotiť len ako snahu zvrátiť pre neho nevýhodné rozhodnutie.

V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Odvolanie obžalovaného primárne smeruje do oblasti hodnotenia vykonaných dôkazov. Preskúmaním obsahu spisového materiálu však krajský súd zistil, že okresný súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu veci ohľadne výroku o vine, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, ktoré následne náležite vyhodnotil a dospel tak k správne a úplnému skutkovému záveru. Tento, aj podľa názoru krajského súdu plne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorých okresný súd vyvodil správny záver.

Ustanovenie § 145 Tr. zákona chráni ľudský život pred úmyselným usmrtením. Objektom trestného činu vraždy je ľudský život a hmotným predmetom útoku je telo živého človeka. Čin je dokonaný v okamihu smrti inej osoby. V zmysle § 142 ods. 2 Tr. zákona sa smrťou rozumie biologická smrť mozgu (cerebrálna smrť), kedy je vylúčené obnovenie všetkých životných funkcií.

Objektívna stránka spočíva v usmrtení iného človeka, bez ohľadu na to, akým spôsobom k smrti došlo. Smrť môže byť vyvolaná aktívnym konaním páchatel'a (napr. uškrtenie, mnohonásobné bodnutie nožom do oblasti srdca, zrazenie autom s úmyslom usmrtiť človeka), ale aj opomenutím konania, na ktoré bol páchatel' podľa okolností a svojich pomerov povinný (napr. nepodanie potravy dieťaťu, ktoré si potravu nedokáže zabezpečiť samo, s úmyslom vyvolať jeho smrť). Smrť osoby môže nastať okamžite po konaní (resp. opomenutí konania) páchatel'a (napr. páchatel' strelí obeť do hlavy, čím ju okamžite usmrtí) alebo až po dlhšom časovom úseku (napr. páchatel' podá jed osobe s úmyslom usmrtiť ju, no táto zomrie na následky otravy až o niekoľko dní). Zákon nešpecifikuje, aký maximálny časový úsek môže byť medzi konaním (resp. opomenutím konania) páchatel'a a smrťou inej osoby. V prípadoch dlhšieho časového rozmedzia medzi konaním páchatel'a a vznikom následku však bude potrebné skúmať, či bolo toto konanie jedinou alebo rozhodujúcou príčinou vzniku následku. Vždy však musí byť preukázané, že páchatel' mohol kauzálny priebeh predvídať (pozri R 17/2003).

Subjektívna stránka trestného činu vraždy spočíva v úmyselnom zavinení páchatel'a. Zavinenie je možné tak vo forme priameho úmyslu, ako aj nepriameho. Úmysel páchatel'a sa musí vzťahovať na všetky znaky skutkovej podstaty.

Pri subjektívnej stránke trestného činu treba zdôrazniť, že okolnosti subjektívneho charakteru je spravidla možné dokazovať iba nepriamo, z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho myslenia usudzovať na vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom (R 31/1998). Pri dokazovaní skutočného úmyslu je preto potrebné vychádzať z vonkajších prejavov trestného činu, teda zo samotného spôsobu konania a ďalších okolností prípadu, najmä z okolností, za ktorých k útoku páchatel'a došlo, akým motívom bol vedený, čo útok

predchádzalo, ako bol útok vykonaný a či páchatel' zámerne útočil proti takej časti tela, kde sú orgány dôležité pre život, ktoré sú ľahko zasiahnuteľné, aká bola intenzita útoku alebo aký nástroj bol použitý (R 31/1998).

Motív konania je súčasťou subjektívnej stránky a nemožno ho pozorovať priamo. V dôsledku toho sa motív konania môže zisťovať len z nepriamych dôkazov. Motív možno usudzovať napríklad zo správania páchatel'a v danej situácii, osobnosti páchatel'a, jeho doterajšieho života, výchovy, názorov a spôsobu vystupovania a pod.

Rozsah vykonaného dokazovania okresným súdom je zrejmý nielen z obsahu zápisníc o hlavných pojednávaniach, ale aj dôvodov napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy boli vo veci vykonané, skutočne veľmi podrobne poukázal na obsah jednotlivito vykonaných dôkazov, uviedol, ako vykonané dôkazy vyhodnotil, akými úvahami sa pri ich hodnotení spravoval a na základe ktorých dôkazov a skutočností z nich plynúcich, relevantných pre rozhodnutie, dospel ku skutkovým a právnym záverom, ktoré prezentoval vo výroku svojho rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obranou obžalovaného.

Dôvody napadnutého rozsudku považuje krajský súd za vecne správne, hodnotenie dôkazov okresným súdom za dôsledné, keďže dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, vyhodnotil síce podľa svojho vnútorného presvedčenia, evidentne však založeného na starostlivom vyhodnotení všetkých okolností prípadu, jednotlivito aj v ich súhrne a vo všetkých relevantných vzájomných súvislostiach, pričom na základe takéhoto hodnotenia dospel k záverom, ktoré je potrebné považovať za závery logické, a preto aj keby mal napr. krajský súd na základe hodnotenia dôkazov dospieť k iným záverom, než ich prezentoval okresný súd, nemohol by len z tohto dôvodu napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by pri hodnotení dôkazov dospel k inému záveru, keďže nemôže dávať záväzné pokyny k tomu, ako má okresný súd vykonané dôkazy hodnotiť. Takáto potreba však v danom prípade podľa názoru krajského súdu nevyvstala. Rozsudok okresného súdu totiž považuje krajský súd, vo vzťahu ku skutkovým aj právnym záverom, za vecne správny, odôvodnenie napadnutého rozsudku napriek prezentovaným odvolacím námietkam v tejto časti za náležité a presvedčivé, a preto na ne v podrobnostiach aj odkazuje.

To, že poškodená F. A. v kritickú dobu a na kritickom mieste zomrela násilnou smrťou, že jej boli spôsobené zranenia v rozsahu a na miestach, ktoré sú vo výroku rozsudku uvedené, pričom v dôsledku zlomeniny jazyčky a štítnej chrupavky došlo k smrti poškodenej, je nepochybné a nepochybné je aj to, že páchatel'om, ktorý poškodenu takýmto spôsobom úmyselne usmrtil, bol práve obžalovaný. Aj napriek tomu, že sa nepodarilo vykonaným dokazovaním dospieť k úplnej objektivizácii motívu konania obžalovaného, či priebehu skutkového deja tak, ako reálne vznikali jednotlivé zranenia poškodenej, tak aj krajský súd má za to, že bez rozumných pochybností možno uzavrieť, že zlomeniny jazyčky, zlomeniny štítnej chrupavky vznikli mechanizmom hrdúsenia, teda veľmi intenzívnym stláčaním krku poškodenej jednou alebo dvoma rukami, čo viedlo k zamedzeniu prívodu vzduchu do pľúc a následne k smrti poškodenej, a že útočníkom, ktorý poškodenu zahrdúsil bol práve obžalovaný. O tejto skutkovej okolnosti svedčia najmä závery znaleckého posudku KEÚ z odboru kriminalistika, podľa ktorých na mieste činu nebola zistená DNA inej osoby ako obžalovaného a poškodenej, taktiež výpoveď obžalovaného, že boli v byte len s poškodenou, ale aj výsledky ohliadky miesta činu o nepoškodených dverách na byte obžalovaného, kde došlo k smrti poškodenej, čo teda potvrdzuje správny záver okresného súdu o tom, že v byte bol skutočne s poškodenou len obžalovaný a len on usmrtil poškodenu.

Už tieto zistenia vo svojom súhrne aj podľa názoru krajského súdu preukazujú tú skutočnosť, že bol páchatel'om práve obžalovaný, pričom tento záver potvrdzujú aj závery znaleckého dokazovania z odboru psychológie, nakoľko u obžalovaného v zmysle psychologického vyšetrenia v strese narastá pravdepodobnosť ventilovania záťaže, neprimeraného a otvoreného hostilného správania. Prechodne nemožno vylúčiť ani agresívne správanie sa na „objekt“ hnevu. Zároveň má o sebe vytvorený sebaobraz, ktorý nekorešponduje s realitou, pričom pred okolím sa prezentuje klamne pozitívne. Uvedené konštatovanie znalkyne má svoj význam v kontexte výpovede svedkyne O. Q. P., dcéry obžalovaného, ktorá vo svojej výpovedi potvrdila, že sa jej poškodená sťažovala na hádky s obžalovaným. Čo teda nekorešponduje s obžalovaným prezentovaným manželským spolužitím. Pozornosti krajského súdu neušlo, že pri množstve zadovážených svedeckých výpovedí sa vyskytli tvrdenia, ktoré nevypovedali o nejakých manželských problémoch, ktoré by zachytili susedia, či kamarátka poškodenej. Tieto skutočnosti však krajský súd vyhodnotil ako nepodstatné, netýkajúce sa dôležitých skutočností a

ako nespôsobilé vyvolať rozumné a dôvodné pochybnosti o objasňovanom skutku. V tejto súvislosti nemožno prehliadnúť tvrdenie znalkyne z odboru psychológie A. Q. H., že sa spáchaný skutok zhoduje s nespoľahlivou reguláciou prejavov emotivity u obžalovaného zvlášť v záťaži a pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný pritom večer pred skutkom aj v daný deň požil alkoholické nápoje, čo bolo objektivizované aj dychovou skúškou, a teda jeho problém s alkoholom trvajúci 25 rokov aj napriek liečbe v minulosti a jeho tvrdeniu, že pil len občas a mal to pod kontrolou, nemá reálny základ. Závety znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a farmácia odvetvie psychiatria však v tejto súvislosti aj napriek pozitívnemu alkoholu potvrdzujú, že rozpoznávacie a ovládacie schopnosti boli znížené len pod vplyvom užitého alkoholu, pričom zároveň podľa znalca platí, že obžalovaný si takéto zníženie rozpoznávacích a ovládacích schopností privedil sám a z predošlých skúseností jednoznačne poznal účinok alkoholu na svoju psychiku a správanie. U obžalovaného sa v čase skutku nejednalo o kvalitatívnu poruchu vedomia so zmätenosťou a dezorientáciou. Tieto závery potom vylučujú aj obranu obžalovaného, že si na okolnosti nepamätá, nakoľko aj v zmysle záverov znaleckého skúmania stav vytesnenia nejakých udalostí z pamäte je pomerne zriedkavý jav a skôr sa objavuje u obetí.

Vo vzťahu k namietanému nepreukázanému úmyslu a potrebe hodnotiť aj možnosť neúmyselného, teda nedbanlivostného konania krajský súd zdôrazňuje, že trestný čin vraždy podľa § 145 Tr. zákona a trestný čin zabitia podľa § 148 Tr. zákona sú úmyselné trestné činy, ktoré sa odlišujú formou zavinenia vo vzťahu k smrteľnému následku. Pri trestnom čine vraždy sa vyžaduje úmyselné zavinenie (úmysel smeroval k spôsobeniu smrti inému) a pri trestnom čine zabitia nedbanlivostné zavinenie (úmyslom páchatel'a bolo ublížiť inému na zdraví, ale z nedbanlivosti bola spôsobená smrť) (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júla 2017, sp. zn. 5 Tdo 34/2017). Rozdiel je aj v prípade trestného činu usmrtienia podľa § 149 Tr. zákona, ktorý je v celom rozsahu nedbanlivostným trestným činom, a to aj vo vzťahu k následku (páchatel' nemal v úmysle iného usmrtiť, ani mu ublížiť na zdraví, napriek tomu inému hoci z nedbanlivosti spôsobil smrť) (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júla 2017, sp. zn. 5 Tdo 34/2017).

Samotný útok obžalovaného na poškodenú bol intenzívny, nakoľko jej spôsobil zlomeniny jazyky a štítnej chrupavky, pričom už zlomenie jednej tejto časti postačuje na usmrtenie, čo teda jasne poukazuje na spôsob útoku, jeho vedenie, intenzitu a škodlivý následok, ktorý je jednoznačne vyjadrený tým, že opakovane stláčal krk rukami, pričom jej tým okrem iného spôsobil aj viaceré krvné podliatiny nad ľavou kľúčnou kosťou na ľavom nosovom krídle, na prednej ploche v hornej tretine hrudníka obojstranne, na prednej ploche v dolnej tretine mostíka, nad ľavým prsníkom, na vnútornej ploche v hornej tretine pravého ramena, na prednej ploche v strednej tretine pravého ramena, na prednej a vnútornej ploche v strednej tretine ľavého predlaktia, na prednej ploche v hornej tretine ľavého stehna a krvné výrony na predbočnej ploche krku obojstranne, pričom v dôsledku pevného stláčania krku prstami jednej ruky a oboch rúk obžalovaného došlo k zamedzeniu prívodu vzduchu, resp. kyslíka do pľúc a do organizmu s následnou hypoxiou (nedostatku kyslíka) tkanív a vnútorných orgánov, čo viedlo k bezprostrednej smrti F. A., teda bezprostrednou príčinou smrti bolo udusenie zahrdúsením a k smrti poškodenej teda došlo v dôsledku útoku obžalovaného (škodlivý následok).

Skutočnosť, či k takémuto škodlivému následku (smrti) obeť útoku dôjde, potom logicky závisí od viacerých okolností, tak na strane obeť, ako aj na strane útočníka, pričom vo vzťahu k otázke posudzovania úmyslu útočníka z pohľadu následku, k akému jeho konanie smeruje, medzi najvýznamnejšie momenty (spravidla) patria práve už uvedená intenzita útoku, jeho dĺžka a spôsob vedenia útoku najmä z pohľadu časti tela obeť, ktorú útočník atakuje.

Pokiaľ sa teda obžalovaný bráni tým, že jeho úmysel nesmeroval k usmrteniu poškodenej, objektívne možno toto jeho tvrdenie vylúčiť, nakoľko poškodenú napadol takým (už vyššie popísaným) spôsobom, pri ktorom vedel, že ak od útoku na krk poškodenej (spôsobom hrdúsenia) včas neupustí (čo sa nestalo, nakoľko krk poškodenej dokonca stláčal opakovane), nevyhnutne nastane smrť poškodenej udusením, preto je z jeho konania zrejmé, že takýto následok spôsobiť chcel.

Záujmom chráneným trestným zákonom v prípade trestného činu vraždy je ľudský život, pričom v posudzovanom prípade obžalovaný svojím konaním chcel spôsobiť porušenie tohto zákona vo forme usmrtienia obeť, nakoľko veľmi dobre vedel, že pokiaľ bude intenzívne stláčať krk poškodenej a túto pevne hrdúsiť, tak jej takýmto konaním spôsobí smrť.

Úmysel usmrtiť (subjektívna stránka) navyše zreteľne vyplýva už z popisu spôsobu vedenia útoku na krk, ktorý (ako časť ľudského tela) z pohľadu možného ohrozenia základných vitálnych funkcií ľudského organizmu je dôležitým orgánom z toho hľadiska, že pokiaľ čelí fyzickému útoku (násiliu), jeho následkom môže byť prerušenie základnej vitálnej funkcie - dýchania, ktoré v príčinnej súvislosti s takým útokom môže viesť k mozgovjej smrti obeť takého útoku (ako dôsledku udusenía).

Možnosť vzniku zranenia samotnou poškodenou je podľa názoru krajského súdu možné vylúčiť už logickou úvahou. Len logická úvaha však samozrejme v rámci trestného konania bez existencie dôkazov nepostačuje. Vylúčenie takéhoto spôsobu vzniku zranenia vyplýva zo záverov znaleckého posudku z odboru súdneho lekárstva, ale aj z výpovede znalca K. L., ktorý vylúčil vznik zranení poškodenej jej manipuláciou, akú predviedol obžalovaný pri rekonštrukcii potom, čo mal poškodenú nájsť ráno a nereagovať.

Krajský súd preto konštatuje, že takto skutkovo ustálené konanie obžalovaného dostatočne jasne a zrozumiteľne vyjadruje, z pohľadu objektívnej stránky (ako obligatórneho znaku trestného činu) konanie páchatel'a (obžalovaného) vedúce v priamej príčinnej súvislosti k smrti obeť (poškodenej). S dostatočne konkrétnym skutkovým popisom okolností skutkového deja je v tzv. skutkovej vete vyjadrené spôsobenie smrti obeť (poškodenej) ako škodlivého následku, ktorý nastal konaním páchatel'a, (obžalovaného) aj príčinná súvislosť medzi takýmto jeho konaním a smrteľným následkom (tzv. kauzálny nexus). Z uvedených dôvodov aj námietky týkajúce sa použitia zásady in dubio pro reo, ale aj o tvrdených do úvahy prichádzajúcich dvoch alebo viacerých alternatív skutkového deja nie je možné v danom prípade uvažovať, nakoľko skutkový stav bol ustálený pre rozhodnutie krajského súdu v takom rozsahu ako predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. poriadku, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a ktorý postačuje pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ obhajoba namieta, že nie je možné určiť presne čas a priebeh vzniku jednotlivých poranení, je potrebné uviesť, že aj v znaleckom posudku znaleckej organizácie, ale aj pri výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní bolo jednoznačne potvrdené, že smrť F. A. bola spôsobená hrdúsením, pri ktorom došlo k zlomeninám oboch veľkých rohov jazyky a tela štítnej chrupavky. Či tieto podstatné poranenia, ktoré viedli k smrti alebo jej nastali následne potom, ako vznikli iné poranenia poškodenej nie je pre rozhodnutie podstatné, nakoľko už samotný útok obžalovaného na krk alebo jej bol takej intenzity, že je z neho jednoznačne preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť smrť. Preto potom ani tvrdenia obhajoby o tom, že znalec vypovedal, že mohli vzniknúť aj niekoľko hodín pred smrťou nemá vplyv na hodnotenie súdu, nakoľko uvedené vyjadrenie znalca nenašlo svoje vyjadrenie na hlavnom pojednávaní a znalec na hlavnom pojednávaní sa jasne vyjadril k zraneniam v oblasti krku, kde boli zistené viaceré krvné podliatiny a v oblasti štítnej chrupavky boli zistené zlomeniny, ako aj zlomeniny v oblasti jazyky, pričom na vznik týchto poranení postačuje pomerne krátky ale intenzívny útok, a práve tento útok a práve hrdúsenie spôsobilo poškodenej smrť.

Ani ďalšia námietka obžalovaného týkajúca sa krehkejšej jazyky a štítnej chrupavky u staršej osoby nemá vplyv na hodnotenie viny obžalovaného, tak ako ani námietka obžalovaného, že už samotné zlomenie chrupavky a jazyky bez ďalšieho hrdúseniu vedie bez prvej pomoci k smrti osoby, nakoľko z výsluchu znalca K. L. jasne vyplýva, že rozsah a charakter poranení poškodenej je smrteľný pre všeobecnú povahu a rovnaké následky by vznikli u úplne zdravej a mladej osoby, ako aj u človeka vo vyššom veku. Upozorniť je potrebné aj na rozsah a umiestnenie poranení, a to v oblasti krku a je vylúčené, aby tieto poranenia vznikali dvoma osobami v rôznych časových intervaloch, pričom na krku poškodenej F. A. bolo prítomných viacero kontaktov, ktoré nemohli vzniknúť pri jednom stlačení krku poškodenej končekmi prstov druhej osoby. Je tak zrejme, že krk poškodenej bol obžalovaným viackrát stláčaný. Preto ani námietka obžalovaného o vyjadrení znalca v prípravnom konaní o krehkejšej jazyke a štítnej chrupavke, a to aj keď nenašla svoje vyjadrenie na hlavnom pojednávaní a znalec nebol vyzvaný v tejto súvislosti na vyjadrenie sa, nie je podstatná, nakoľko bez ohľadu na to, či sa znalec v prípravnom konaní vyjadril o krehkejšej chrupavke a jazyke staršej osoby, na hlavnom pojednávaní sa jasne vyjadril k smrteľnosti poranení v oblasti krku pre ich všeobecnú povahu u úplne zdravej a mladej osoby, ako aj u človeka vo vyššom veku.

Taktiež bez významu je aj námietka obžalovaného o rozsahu poranení, ktorý by bol rovnaký aj v prípade, ak by hrdúsenie druhou osobou netrvalo až do okamihu smrti, ale k uvoľneniu zovretia by došlo po prvotnom zlomení jazyky a štítnej chrupavky. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na výpoveď znalca z prípravného konania, ktorá však na hlavnom pojednávaní prebratá nebola. A v tejto súvislosti následne predostiera hypotézu o neúmyselnom zlomení jazyky a chrupavky chytením osoby pod krk, kedy by taktiež došlo k usmrteniu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať práve na intenzitu a opakované stlačenie krku poškodenej, na ktoré poukázal aj znalec K. L. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní, kedy poukázal na fotografiu číslo 3 k znaleckému posudku, ktorá preukazuje opakované stlačenia krku poškodenej. Takéto konanie obžalovaného bezpochybnosti poukazuje na jeho priamy úmysel poškodenú usmrtiť, čo napokon potvrdzuje aj jeho správanie následne po tom, ako ráno cca o 08:20

hodine podľa jeho výpovede zistil, že jeho manželka nereaguje, a teda si musel byť vedomý toho, že je už mŕtva, a preto mu ešte viac ako pol hodinu trvalo, kým sa rozhodol privolať pomoc. Na úmysel obžalovaného poukazuje nepochybne jeho správanie nielen počas komunikácie s operátorom na linke záchranej služby, ale aj tvrdenia svedkov, členov posádky RZP, ktorí popisovali jeho správanie ako odmerané až chladné, čím je vylúčená jeho obrana o poskytovaní prvej pomoci poškodenej. Tento záver nespochybňuje ani tvrdenie obžalovaného v odvolacích námietkach o tom, že je jeho správanie v napätých situáciách formované jeho osobnosťou, nakoľko zo záverov psychologického vyšetrenia vyplýva zhoršenie sebaovládania a impulzivita v stavoch preťaženia, ktorou smrť manželky nepochybne je (avšak obžalovaný tak nereagoval), čo vyvracia jeho obranu o reakcii v stresových situáciách. Preto sa nemožno stotožniť ani s tvrdením obžalovaného, že znalec skonštatoval určitú odchýlku od iných prípadoch hrdúseniu druhou osobou, nakoľko išlo o krátky a intenzívny útok, ktorý úmysel spôsobiť smrť potvrdzuje. Zároveň obžalovaný poukázal aj na tvrdenie znalca, že ak by došlo k opakovaným útokom, tak by bol rozsah poškodenia krku z vonkajšej strany väčší. V tejto súvislosti krajský súd opätovne zdôrazňuje, že znalec následne aj na obrázku vysvetlil, že v danom prípade bolo na krku poškodenej viacero kontaktov, ktoré nemohli vzniknúť pri jednom stlačení krku a išlo pritom o intenzívny útok, ktorého následkom bolo zlomenie v oblasti štítnej chrupavky, ale aj zlomeniny v oblasti jazyky. Na konštatovanie o úmysle obžalovaného usmrtiť poškodenú potom nemá vplyv ani obžalovaným namietané spochybňovanie úmyslu v podobe výpovedi svedkov N., E., O. P. a K. B., nakoľko títo s poškodenou a obžalovaným nebývali v spoločnej domácnosti, aby im bol známy ich každodenný život a napokon tieto výpovede nepreukazujú, že obžalovaný nespáchal skutok. Ak by aj krajský súd pripustil, že spolužitie obžalovaného a poškodenej bolo ideálne, nevylučovalo by to spáchanie skutku obžalovaným, nakoľko už vyššie uvedené dôkazy jednoznačne preukázali vinu obžalovaného.

Ak obžalovaný následne poukazuje na podľa neho znalcom potvrdenú verziu, že hrdúsenie nemuselo trvať až do smrti poškodenej, prípadne, že si osoba, ktorá hrdúsila, nemusela uvedomiť následky, či tvrdenie, že pri hrdúsení nemusí byť cieľom človeka iného zabiť, krajský súd poukazuje na skutočnosť, že znalec sa v tejto súvislosti všeobecne vyjadroval k hrdúseniu ako forme útoku, pričom následne v súvislosti s prejednávanou vecou jasne uviedol, že v prípade hrdúsenia vo väčšine prípadov nie je potrebné také rozsiahle poranenie chrupavky krku, ako mala poškodenej. Znalec taktiež uviedol, že pri pomerne kontrolnom hrdúsení aj s následkom smrti nebýva pravidlom, aby boli uvedené štruktúry zlomené súčasne, t. z. že niekedy stačí zlomenina jazyky alebo zlomenina štítnej chrupavky, ktorá spôsobí smrť. Keďže v prípade poškodenej F. A. došlo k poraneniu všetkých kritických anatomických štruktúr na krku, znalec taktiež konštatoval, že takéto poranenie býva pri intenzívnom tlaku a hrdúsení. Uvedené konštatovanie znalca tak len opätovne podporuje úmysel obžalovaného spôsobiť smrť. Podľa krajského súdu nie je pritom podstatné, že znalec nekonkretizoval počet stlačení krku poškodenej obžalovaným, keďže už jedno stlačenie krku postačovalo na to v prípade dostatočného úchopu k spôsobeniu takýchto poranení. Opätovne však krajský súd pripomína, že stlačenie bolo viac, nakoľko to vyplýva z otlakov na krku poškodenej F. A.. V tejto súvislosti nemožno nespomenúť, že obžalovaný aj v prípade predchádzajúceho odsúdenia, aj keď je zahladený, chytal svoju predchádzajúcu manželku za krk. Aj keď tieto okolnosti predchádzajúceho odsúdenia samé o sebe neznamenajú, že sa obžalovaný dopustil skutku, je potrebné ich vyhodnocovať v tom kontexte, že takéto správanie mu zjavne nebolo cudzie.

Napokon znalec potvrdil na tele poškodenej aj obranné zranenia, a to na prednej a vnútornej ploche strednej tretiny ľavého predlaktia, krvné podliatiny na prednej ploche hornej tretiny ľavého stehna, ktoré zodpovedajú úchopu ľavého stehna prstami a rukou druhej osoby z dôvodu odtlačania ľavého stehna. Nemožno sa preto stotožniť ani s tvrdením obžalovaného o tom, že ide o mätyce vyjadrenia znalca, nakoľko znalec jasne identifikoval zranenia, ktoré vznikli hrdúsením, ale aj tie, ktoré súvisia s obranou poškodenej. Námietka obžalovaného týkajúca sa vyjadrenia znalca, že k vzniku podliatin mohlo dôjsť aj niekoľko hodín pred smrťou, či vyjadrenie, že niektoré zranenia mohli vzniknúť pádom na hlavnom pojednávaní znalec síce neuviedol, avšak nejde o zásadné vyjadrenie vo vzťahu k príčine smrti poškodenej, nakoľko zranenia v oblasti krku si poškodenej sama nemohla spôsobiť a tieto ani nevznikajú pri resuscitácii, ale pri stláčaní krku poškodenej jednou alebo dvoma rukami. Toto konanie obžalovaného viedlo k zamedzeniu prívodu vzduchu do pľúc a následne k smrti poškodenej. Ako dôsledok útoku znalec jasne identifikoval najzávažnejšie poranenia v oblasti krku, a to krvné podliatiny na predobojnej ploche krku obojstranne, prekrvácanie svaloviny krku na predobojnej ploche obojstranne, zlomeniny jazyky, zlomeniny štítnej chrupavky s prekrvácанím, ktoré poranenia vznikli mechanizmom hrdúsenia a obranné zranenia v oblasti rúk a predlaktí a krvné podliatiny na prednej ploche hornej tretiny ľavého stehna, preto

je potrebné tvrdenie obžalovaného týkajúcu sa jeho tvrdenia, že zo znaleckého dokazovania nevyplýva, žeby zranenia poškodenej vznikli v dôsledku útoku, hodnotiť za irelevantné.

Vo vzťahu k zraneniam, ktoré znalec označil aj ako možnosť ich spôsobenia pri stláčaní hrudníka, krajský súd poukazuje na zápisnicu o obhliadke miesta činu, ktorá preukazuje polohu poškodenej, ale taktiež aj na výpovede svedkov L. a N. o tom, že poškodenej ležala po ich príchode na boku, čo potom vylučuje tvrdenia obžalovaného, že dával poškodenej prvú pomoc. Taktiež je potrebné poukázať aj na hovor obžalovaného, z ktorého vyplýva, že mal podľa telefonátu s operačným strediskom vykonávať KPR až do príchodu záchranárov, čo nerobil, nakoľko na zázname nie je počuť, aby bol zadychaný, keďže KPR je fyzicky náročná a taktiež nemožno neprihliadať aj na chladné správanie obžalovaného v čase príchodu záchranárov a na dlhý časový úsek od zistenia, že jeho manželka nereaguje do volania záchranky. Tieto okolnosti potom logicky poskytovanie prvej pomoci obžalovaným vylučujú.

Obžalovaný v podanom odvolaní vo viacerých odvolacích námietkach poukazuje na možnosť viacerých skutkových verzí a použitia zásady in dubio pro reo, avšak z vykonaného dokazovania aj podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že vina obžalovaného je jasne preukázaná tak, ako bolo ustálené v skutkovej vete. Útok obžalovaného bol jednoznačne vedený na krk poškodenej, pričom tento útok bol smrteľný pre svoju všeobecnú povahu. Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo pritom jasne vyplýva, že smrti poškodenej by bolo možné zabrániť len ukončením hrdúsenia v krátkom čase po jej napadnutí a následným poskytnutím odbornej lekárskej pomoci, pričom smrť nastala krátko, teda za 5 až 10 minút po napadnutí. Keďže k smrti poškodenej došlo okolo 08:00 hod., pričom útok bol zo strany obžalovaného krátky ale intenzívny, kde aj z fotodokumentácie vyplýva, že obžalovaný stláčal krk poškodenej opakovane a pri intenzite útoku došlo k zlomeninám jazyky poškodenej, ale aj zlomenine štítnej chrupavky. O úmysle obžalovaného spôsobiť smrť poškodenej napovedá aj jeho otáľanie s privolaním pomoci až o 09:06 hod..

Skresľujúco je potrebné hodnotiť aj vyjadrenie obžalovaného v súvislosti s jeho tvrdením, že znalec na hlavnom pojednávaní v súvislosti s prekrvácáním u poškodenej uviedol, že ide o typický prejav utopenia, obesenia a preukazuje, že človek zomrel na následky zadusenia. Znalec pritom na hlavnom pojednávaní vysvetlil povlak tekutej krvi v hrtane a priedušnici poškodenej ako následok hrdúsenia a v nosových dierkach poškodenej bol prítomný povlak tekutej a čiastočne zaschnutej krvi ako známka hrdúsenia. Znalec tento nález tekutej a čiastočne zaschnutej krvi ako dôsledok hrdúsenia vysvetlil tak, že pri hrdúsení dochádza k uzáveru dýchacích ciest, ku zvýšeniu tlaku v pľúcnych mechúrikoch, čo spôsobí ich praskanie s následným prejavom krvných výronov pod podpľúcnicu, prienikom krvi do priedušničiek, priedušiek a priedušnice. Podľa znalca ide pritom o typický príznak hrdúsenia, ako aj cyanóza tváre a krku, teda fialovo červené, alebo fialovo modré sfarbenie a krvné výrony v očných spojovkách. Poškodenej mala prekrvácané aj spojovky, čo bolo taktiež podľa znalca K. L. typickým prejavom hrdúsenia. Ak následne znalec uviedol, že ide aj o prejav utopenia, prípadne obesenia, preukazuje to, že človek zomrel na následky zadusenia a nie predtým. V danom prípade u poškodenej boli zistené povlaky tekutej krvi v hrtane a priedušnici, ale aj povlak tekutej a čiastočne zaschnutej krvi v nosových dierkach, čo poukazuje že v prípade jej smrti išlo o zadusenie, avšak v kontexte zistených krvných výronov na predobočnej ploche krku obojstranne, prekrvácania svaloviny krku na predobočnej ploche obojstranne, zlomeniny jazyky, zlomeniny štítnej chrupavky s prekrvácáním, ktoré poranenia vznikli mechanizmom hrdúsenia, t. z. stláčaním krku poškodenej jednou alebo dvoma rukami, je vylúčené zadusenie poškodenej v dôsledku utopenia, prípadne obesenia. Poškodenej bola pritom nájdená obžalovaným priamo v posteli, čo tiež nepochybne utopenie a obesenie vylučuje.

Pokiaľ sa obžalovaný bráni tým, že vypovedá konzistentne aj po uplynutí času, tieto okolnosti by skôr poukazovali na naučenú odpoveď, nakoľko s odstupom času je možné skôr predpokladať zoslabnutie pamäťovej stopy, čo potom vedie u obžalovaného k hodnoteniu o nevierohodnosti jeho výpovede. V tejto súvislosti

je potrebné prisvedčiť tvrdeniu obžalovaného, že môže klamať o všetkých trestnoprávne relevantných okolnostiach, avšak to ešte neznamená, že výpoveď obžalovaného nemôže byť hodnotená z hľadiska jej logickosti a vierohodnosti. Výpoveď obžalovaného bola okresným súdom hodnotená v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom okresný súd sa dôsledne vysporiadal s jednotlivými tvrdeniami obžalovaného a svoje hodnotenie aj náležite zdôvodnil.

Obžalovaný namieta aj nesprávny popis súdu, že dal poškodenú ležať na brucho, čím jej ústa a nos položil na vankúš a v tejto polohe ju našla RZP. Z výsluchu svedka K. M. síce vyplýva, že telo poškodenej bolo v neprirodzenej polohe na chrbte, bolo otočené na boku, avšak zo zápisnice o obhliadke miesta činu vyplýva, že poškodená bola v polohe tvárou na posteli. Obžalovaný pritom sám vo svojej výpovedi tvrdil, že s telom manipuloval len raz, a to keď ráno dvihol paplón z jej hlavy a videl krv na tvári, vytiahol ju smerom hore na posteľ, pretože bola v polohe sediacej a hlavu mala na posteli, priložil jej vreckovky na nos a potom ju prevrátil na chrbát a ťahal ju na posteľ. Preto potom pre konštatovanie o nájdennej polohe tela, do ktorej ju dal obžalovaný nie sú žiadne pochybnosti, keďže aj svedok K. M. vo výpovedi tvrdil, že keď chcel telo otočiť, bolo tuhé, tak poškodenú nechal tak. Ak teda obžalovaný potvrdil, že manipuloval telom len raz a lekár zo záchranky potvrdil, že telo neotočil, potom je potrebné námietku obžalovaného hodnotiť ako nedôvodnú.

Na dôvodnosť námietky obžalovaného o kontaminácii výsledkov vykonaného dokazovania výpoveďou poškodenej I. B. nemožno usudzovať ani v spojitosti s námietkou o nevierohodnosti jej výpovede, nakoľko dôkaz hodnotí súd nielen jednotlivo ale aj v ich vzájomných súvislostiach, čo bolo v danom prípade naplnené a hodnoteniu dôkazov okresným súdom nemožno vytknúť pochybenie, ktoré by malo vplyv na jeho konečné rozhodnutie. Napokon v zmysle Trestného poriadku má poškodený právo byť prítomný na hlavnom pojednávaní, klásť otázky a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, preto je poškodený vypočúvaný v počiatočnej fáze konania na súde, tak aby sa nezúčastňoval na hlavných pojednaniach pri výsluchu svedkov a sám ešte ako svedok nebol vypočutý, čo by nebolo v súlade s ustanovením § 261 Tr. poriadku. Taktiež ani namietané domnienky poškodenej I. B. o týraní poškodenej nemali a nemajú vplyv na záver okresného súdu, nakoľko obžalovanému sa za vinu nekládlo týranie blízkej a zverenej osoby, ale vražda manželky, ktorá bola preukázaná tak ako už krajský súd vyššie uviedol a tak ako už vyššie konštatoval, aj keby bol prechádzajúci vzťah obžalovaného a poškodenej skutočne tak ideálny, nezabavil by ho viny za spáchaný skutok.

K námietke týkajúcej sa právnej kvalifikácie skutku na chránenej osobe, a to manželke, krajský súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodená bola v čase skutku zákonnou manželkou obžalovaného, toto manželstvo trvalo, pričom z popisu skutku jasne vyplýva, že sa obžalovaný dopustil skutku práve voči svojej manželke, s ktorou žil v spoločnej domácnosti.

Na záver krajský súd konštatuje, že obrana obžalovaného spočívala iba v systematickom a opakovanom spochybňovaní jednotlivých dôkazov, hlavne znaleckého dokazovania, ale toto ani z hľadiska počtu námietok a výhrad a ani z hľadiska ich kvality celkom rozhodne nepostačovalo na vytvorenie rozumných pochybností, ktoré by vo výsledku vytvorili súdu vážnu prekážku a bránili by mu prijať jednoznačný záver o vine obžalovaného. Krajský súd preto zdôrazňuje, že sa obranou obžalovaného dôkladne zaoberal a vyhodnotil ju ako celkom nepresvedčivú z dôvodu, že nemala oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov. Inými slovami, tvrdenia obžalovaného neboli spôsobilé vyvrátiť obžalobnú verziu skutku a neboli spôsobilé ju v žiadnom ohľade ani zoslabiť. Ani navrhovaný výsluch svedkyne O. P. v odvolaní obžalovaného nepovažoval krajský súd za potrebný vykonať, nakoľko menovaná svedkyňa v predmetnej trestnej veci bola vypočutá v prípravnom konaní, jej výpoveď bola na hlavnom pojednávaní zákonným postupom prečítaná, pričom krajský súd zároveň konštatuje, že skutočnosti uvádzané obžalovaným v predmetnom návrhu, ku ktorým by mala byť menovaná svedkyňa vypočutá sa netýkajú predmetnej trestnej veci.

Okrem výroku o vine krajský súd ako súd odvolací na podklade odvolania obžalovaného preskúmal aj výrok o treste, ochrannom opatrení a náhrade škody v napadnutom rozsudku.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani vo výroku o treste. U obžalovaného A. A. okresný súd nezistil existenciu ani jednej z poľahčujúcich okolností. V súvislosti s nepriznaním poľahčujúcej okolnosti o vedení riadneho života krajský súd dopĺňa, že podľa výpovede svedkov obžalovaný dlhodobo požíval alkoholické nápoje a až príchodom poškodenej sa toto zmiernilo. Obžalovaný bol evidovaný ako dlhodobý neplatič poplatkov spojených s užívaním bytu a až následne sa tento dlh splácal z účtu poškodenej. Vo vzťahu k tvrdeniu obžalovaného, že išlo o platenie poplatkov z účtu poškodenej, nakoľko na tento účet bola poukazovaná jeho výplata len preto, lebo jeho účet zablokoval exekútor, poukazuje na jeho snahu vyhnúť sa plneniu v prospech oprávnených veriteľov, preto na základe takéhoto komplexného správania sa obžalovaného nemožno potom dospieť k záveru o vedení riadneho života. Správne okresný súd nezistil u obžalovaného ani priťažujúce okolnosti, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku sú zrejme konkrétne právne úvahy v súvislosti s ukladaným trestom

rešpektujúce zákonné zásady ukladania trestov, na podklade ktorých krajský súd konštatuje správnosť a zákonnosť uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd v prejednávanej veci citlivo zohľadnil všetky skutočnosti v prospech aj v neprospech obžalovaného rozhodné z hľadiska ukladania trestu, preto sa krajský súd nestotožnil ani s opodstatnenosťou obhajobnej námietky o neprimeranej prísnosti trestu uloženého obžalovanému napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Pri hodnotení námietok obžalovaného o neprimeranom treste je na zdôraznenie primeranosti a adekvátnosti trestu nevyhnutné poukázať aj na závery znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie, ktoré hodnotili prognózu spoločenského vývoja obžalovaného vo vzťahu k protispoločenskému konaniu, a to najmä k partnerskému násiliu v stavoch alkoholového opojenia ako negatívnu, a to z dôvodu dvadsaťpäť rokov trvajúcej alkoholovej závislosti, ale aj s ohľadom na predchádzajúce odsúdenie. Nemožno pritom nespomenúť aj závery znaleckého dokazovania z odboru psychológie, podľa ktorých je u obžalovaného v stavoch preťaženia pravdepodobnosť zhoršenia sebaovládania a impulzivity, ktoré potom nepochybne podporujú výmeru uloženého trestu.

Nepochybne je potrebné prihliadnuť na závažnosť konania obžalovaného, ktorým bol porušený najvýznamnejší chránený záujem, a to ochrana ľudského života a zdravia, pri ktorom nastal Trestným zákonom predpokladaný nenapraviteľný následok v podobe usmrtenia poškodenej a obžalovaný sa tak dopustil jedného z najzávažnejších trestných činov proti životu a zdraviu. Dôležitosť ochrany je daná aj tým, že tieto trestné činy sú zaradené v prvej hlave osobitnej časti Trestného zákona a zákon za nich umožňuje uložiť vysoký trest odňatia slobody v rozmedzí stanovených trestných sadziieb alebo trest odňatia slobody na doživotie. Pre dosiahnutie účelu trestu v prípade spáchania niektorého z typovo najzávažnejších zločinov a obzvlášť závažných zločinov je trest odňatia slobody jediným spôsobom vyjadrenia závažnosti a škodlivosti spáchaného trestného činu. Trest vo výmere dvadsaťtri rokov spĺňa účel individuálnej a generálnej prevencie, zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život a súčasne odradí iných od páchania trestných činov, ale povedie i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti.

Nakoľko súd uznal obžalovaného A. A. za vinného z obzvlášť závažného zločinu, okresný súd ho správne v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Krajský súd nezistil žiadne pochybenie ani pokiaľ ide o uloženie ochranného protialkoholického liečenia obžalovanému ústavnou formou, ktoré bolo indikované závermi znaleckého skúmania A. J. E. R. P., E., a to z dôvodu niekoľkoročnej trvajúcej alkoholovej závislosti, požívaní alkoholu večer pred skutkom, ale aj následne po ňom, ako aj v kontexte podstatného zlepšenia prognózy resocializácie obžalovaného.

Obžalovanému bol dôvodne uložený aj ochranný dohľad v trvaní troch rokov aj s uloženým obmedzením, a to s prihliadnutím na osobu obžalovaného, na jeho doterajší život, povahu spáchanej trestnej činnosti a časté užívanie alkoholu, čo krajský súd hodnotí ako nevyhnutné opatrenie v rámci tzv. nútenej postpenitenciárnej starostlivosti, ktorá je nutná na dovŕšenie nápravy páchatelia obzvlášť závažného zločinu vraždy.

Pochybenie, ktoré by bolo nutné napraviť nezistil krajský súd ani vo výroku o priznanej náhrade škody dcére poškodenej F. A. - I. B., nakoľko nárok na náhradu škody uplatnila riadne a včas aj s preukázanou výškou vyčíslenia škody pohrebnou službou.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd postupom podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného jednomyseľne ako nedôvodné zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.